

**Znáte svůj minulý život? - Poznáním minulých životů už žijeme.
Všichni. - Jak je krásné vědět... Samozvaní páni osudu? Troufalost
namísto trpělivosti a pokory**

Karel Funk

Motto

Od všech sil, jež v poutech drží zem i nebe,

člověk volný jest, když ovládne sám sebe.

Goethe

Už víte, kým jste byl minule? Ne? Jak je to možné, máte přece tolik příležitostí? Vždyť to dnes kdekdo inzeruje! Tak to se musí napravit, někoho vám seženu – napsala mi nedávno jedna čtenářka. Není to problém, s dealerskou svůdností nabízí toto jalové nadšení dnes leckdo. Když jsem s díky – nebo možná i bez díky odmítl, odmlčela se. Asi si myslí, že nevím, o co jsem přišel, ona už o sobě prý zná „všechno“ a je jí hej, je „odblokováná“. Aspoň si to myslí. Jen na vysvětlenou: když jsem po převratu po regresi do minula toužil, neměl jsem možnost. Teď je možností habaděj, ale netoužím. A vím proč.

Jsem podivín? Jak pro koho. Kde chce, může sledovat následující modelový příklad.

Dejme tomu, že jsem někoho ve svém okolí „loni“ (= minule) okradl (nebo jinak zbavil vědomě majetku, vystavil chudobě). Není tu pro mou nápravu rozhodující, bylo-li to v jeho karmě, nebo bylo-li to nanovo. V některé další inkarnaci bych se měl octnout v jeho blízkosti a z dobroty srdce, vyvolané snad i nejasným vnitřním puzením, bych s ním měl nabýt určitého soucítění, vcítění do jeho problémů. I když jsem snad lakomý, měl bych ho existenčně – zdůrazňuji opět že ze své dobroty – podporovat, pomoci mu. Anebo bych o část svého majetku přišel v jeho prospěch i nerad, ale musel bych se s tím smířit, a i to může být úkol. Ať tak či onak, cosi by se ve mně nakonec niterně změnilo, zkvalitnilo. Jestliže mi tato vlastnost „loni“ chyběla a ublížil jsem někomu, přijal jsem v kámaloce předsevzetí to vyrovnat, tedy například proměňovat zjištěnou v soucítění a štědrost. To se pak projeví jako hlas svědomí, hlas niterných pohnutek.

Možná budu muset čelit i jeho oprávněnému hněvu, který by mohl probleskovat, aniž bych znal jeho dávný původ. Budu muset projít i touto zkušeností a jeho hněv obušovat. Pokud jsem mu minule způsobil okradením i duševní následky jako vztek, lítost, ztrátu důvěry v lidi, zapšklost a podobně, pak k němu budu jednou přiveden k delšímu karmickému odžití a pomoci jeho duši. Na to mi žádná regrese sílu nedá, nepomůže mi v tom. Nebo by nastala i jiná situace – kdyby to ode mne dostával postupně nějakou formou mé nezištné pomoci, kdyby se mohl stát svědkem mého charakterového zrání k oné pomoci, kdybych mu dokázal projevit účast na jeho

nesnázích a pomohl mu ze svého svobodného rozhodnutí, snad i ne zcela lehkého, pak by nás to sblížilo. Moje nesnadno vydobytá dobrota by ho možná niterně oslovila, nakonec by si mne vážil, vytvořilo by se cosi vzájemně plodného – ono Neste břímě jeden druhého. Či aspoň částička onoho Miluj bližního jako sebe. Nedal bych mu milodar, ale sdílení, aktivní účast na jeho životě. Oba bychom se nakonec cítili radostně, nabyli bychom dalšího prvku dobroty, lásky, moudrosti, lze snad říci i „kousíčku Krista“. Proto se říká, že v Boží ruce se zlo mění v dobro. Pak se schopnost takových postojů stává naší součástí, nabyli jsme této charakterové hodnoty (jinak řečeno – přešla až do našeho éterického těla, které je nositelem povahy). Tím by byla dávná karma v této věci teprve správným a spolehlivým způsobem vyrovnána a bylo by i jisté, že svůj čin nebudeme opakovat. Vše má svůj čas a své zrání, a to může řídit pouze Prozřetelnost.

Nyní si představme, že nám někdo prozradí (či nás samotné k tomu nějakou metodou dovede), co se mezi námi a tím okradeným „loni“ událo. Jednoho to zdrtí, další se vůči onomu okradenému zatvrdí, jiný – hurá, utíká to horečně napravit, aby ho nestihly následky. Dá mu podle svého uvážení část svých úspor nebo ho jinak přivede k nějakému prospěchu. Zaraduje se, že snad nějaký blok, který tímto dávným prohřeškem vznikl, se mu rozpustí. Myslí si, a jeho úžasný instruktor jistě také jáse, že má „vystaráno“ a že karma v této věci je smazaná. Jiná situace - na základě něčího jasnovidného poznání naší minulosti někomu odpustíme a tím se zbavíme svých zdravotních potíží. Jenže - ke schopnosti odpuštění jsme nedospěli životním zráním, a čekají nás v této oblasti další zkoušky. Někdy to může skutečně momentálně pomoci, ne však natrvalo. Tato „náprava“ se neděla v Boží ruce, ale v lidské.

O co vše jsme připravili sebe i onoho okradeného (podvedeného, zrazeného...), když jsme ho „vyřídili“ vnějškovým vyrovnáním, které neplynulo z naší poctivě a čestně vydobyté dobroty, ale z předčasného poznání minulého činu, z kalkulace, abychom se zbavili nějaké karmy či bloku? Stali jsme se lepšími, orientovanějšími v životě? Vždyť jsme k tomu činu měli jen pohnutku zbavit se své karmy nebo zbavit se další – snad nepříjemné péče o onoho člověka (asi si teď řeknete, že to by nebyl ten Funk, aby zas něco neshodil). Zaměřili jsme se jen na jednoho člověka či situaci, ale zbavili jsme se tím zráním, byť pomalého, pracného a "naslepo". A onen jednorázově obdarovaný, který snad žije v naší blízkosti? Dobře, dostal najednou, co jsme mu dlužili. Máme ho „z krku“ a raději pryč od něj. Stačí to tak? Vše ale musí mít svůj čas ke zráním. Jak víme, každá dobrá vlastnost, kterou jsme kdysi neměli, se získává pracně třeba po řadu let, musíme vynakládat určité úsilí k dobru. Dobro je hodnota sama o sobě, a takto musí též uzrát v našich myšlenkách i činech. Pokud ho činíme z nějaké kalkulace, přestává mít hodnotu dobra. Čím upřímnější je naše snaha poučit se ze školy života, tím bohatšími se staneme novými zkušenostmi, tedy v důsledku i tím nezranitelnějšími a užitečnějšími pro okolí.

Konání vyvolané nějakou praktikou k návratu do minula je podobné, jako kdybychom se v autoškole neučili předpisy, lajdali a spolehli se, že instruktor nás nechá při křížovatkových testech juknout do papírů s vyznačeným řešením. Výborně, do jednoho křížovatkového testu jsme nahlédli. Tuto křížovátku jsme si „odblokovali“. Jak snadné, už šilháme po nahlédnutí do dalších testů. „Odblokováváme“ si jednu

křížovatku za druhou. Jenže bez předchozího učení. A co nás čeká v praxi? Havárie za prvním rohem. I ono urychlené „odblokovávání“ nějakou okultní či šamanskou metodou bývá většinou úsilím, které se nedotýká skutečně spásných proudů (úrovní); nesměruje k oblastem, které člověka vedou blíže k Bohu, ale jen do nižších osudových labyrintů, které jsou plné klamů.

Jednáním na základě regrese či něčího jasnovidného sdělení jsme předběhli řízení Prozřetelnosti, amatérsky a drze jsme jí do toho „fušovali“. Jasnovid totiž není přednost či výhoda, může se chovat jako neřízená střela. Naprostá většina případů, kdy se cosi jasnovidně ukáže, je pouze dílem těch částí čaker, kterým říkáme temné, neprobuzené lotosové lístky. Pouze ten, kdo je vývojem řady inkarnací natolik zasvěcený, že ví, kdy a komu může něco z minula prozradit, kdo vidí komplexně do osudových souvislostí druhého, by to mohl učinit. Takový ale většinou pozná, že informace tohoto druhu by nadělala karmické škody nanovo. Má úctu a pokoru před řízením Prozřetelnosti. Pokud totiž něco učiníme na základě urychleného poznání minula, pak naše příslušná vlastnost atrofuje a při jiné situaci svou chybu zopakujeme. A celé to začíná nanovo, snad i s horšími následky.

Až v kámaloce jasně uvidíme, jaké svízele, komplikace a zdržení v našem vývoji přineslo toto jednání, podniknuté na základě proniknutí do minula. Uvidíme rozdíl mezi tímto zkratkovitým jednáním a přirozeným zráním. Prozřetelnost nám naši minulost nadarmo nezastřela závojem zapomnění. Podnikneme-li něco, co hrozí náš osud vymknout ze zvolených milníků, a to může být i jednání na základě inkarnační regrese, pak Páni osudu, kteří neviditelně dbají, aby náš osud nevykolejila ze zvolených kolejí nějaká svévolná akce, vyvolají protiakci, která náš osud ještě více zpečetí. Obrazně řečeno – vězeň vyhlédne okénkem ve dveřích a ukradne dozorci klíč. Vyběhne z cely na „svobodu“, ale při útěku se zraní nebo někoho přepadne či okrade a musí se vrátit do cely znovu, navíc s touto nesnází a dalšími roky „navrch“. Poručíme větru, dešti nebo karmě - je všechno stejná pošetilost. **Karma funguje tak, že člověk, aniž si to uvědomuje, je z určitých vrstev vědomí puzen přicházet do situací, které mají vyrovnávající účinky k jejich příčinám. Člověk jí neunikne, dá jí pouze jinou podobu, jiný směr nebo čas.**

Jinak řečeno: vnější cíl jsme regresí snad splnili, ale připravili jsme se o hodnoty, které dává cesta k němu. Neprokořenili jsme se jimi.

Návraty do minula nejsou vždy jen ono hravé poznávání dávného života, po kterém je klientovi blaze lenivo nebo jalově radostně. Jsou i případy, kdy je výsledkem údajné regrese otřes, šok. Viděl jsem ty, kteří byli vypuštěni s tragikou v očích nebo se cítili jako uvízlá loď Costa Concordia na boku bez schopnosti další plavby. A znám leckoho, kde ze své „slavné“ minulosti těží doživotně svou pýchu a nadřazenost. S humornou nadsázkou jsem některým hledačům slavné minulosti (své nebo cizí) doporučil, aby si zavedli databázi slavných inkarnací, které jsou již obsazené, aby nedocházelo k duplicitám, triplicitám atd. Co si pak počít, když už tady současně běhají dva reinkarnovaní Drtikolové či hned tři kněžny Libuše (dvě z nich, které se to o sobě navzájem dozvěděly, si těžce „vjely do vlasů“). Dále mám či jsem měl tu čest znát se osobně s těmi, kdo byli označováni, nebo se označili sami, za bývalého Bacha, Beethovena, Mozarta, Salieriho, praotce Čecha, Karla IV., Ctirada a Šárku,

Boženu Němcovou, Ramese II., Tutanchamona, Nefertis, misionáře sežraného v džungli, Maří Magdalénu... Dr. Steiner prý poznal za život hned pětadvacet údajných Maří Magdalén. Inu, to by už byl hezký zástup. Stálo by to za unikátní psychologickou (psychiatrickou?) studii.

Jak je krásné vědět jen to, k čemu jsme svým vlastním úsilím postavili pod sebou schody a k čemu jsme si vlastnoručně („vlastnoniterně“) otevřeli dveře. Teprve po poctivém úsilí nám může Prozřetelnost pomáhat svou Milostí k poznání, které stojí na nejbližším stupínku před námi.

Poznání prvků (klíčových situací) z minula může být někomu dáno i přirozeným způsobem (formou živého snu či mžikové vize) v situaci, kdy řešíme cosi velmi těžkého, nevíme jak dál, nechceme nikomu ublížit, modlíme se, prosíme o pomoc či náповědu. Pak nám může duchovní svět poodkrýt cíp minulosti, který nám osvětlí, na základě čeho jsme se v oné těžké situaci octli a tím sami poznáme směr řešení. Rovněž se nám může cosi zpětně odkrýt, pokud jsme dobře prošli nějakou krizí či zátěží. Pak nám může být ukázáno, z čeho pocházela. Toto však můžeme dostávat o sobě pouze MY SAMI (přičemž při vizi může psychika zobrazit i náš omyl), ne něčím prostřednictvím ani záměrným vyvoláním. Tam je vždy velká pravděpodobnost sklouznutí po projekci podvědomí (senzibilova či našeho). Zejména však není senzibil schopen rozeznat, zda je oprávněn nám cosi sdělit. Opět ono – není-li jasnovidec zasvěcencem, měl by mlčet. Jinak nabourává přirozený karmicko-výchovný proces klientovy duše. Ostatně – není nic krásnějšího než vědomí, že vše je řízeno Prozřetelností, i kdyby to pro nás bylo někdy bolavé a zdlouhavé.

Toužíme přesto poznat své minulé životy, a dokonce pravdivě? Poznáme je. Každý. Život, který žijeme, je již životem na základě poznání minulých životů. Jak to? Na sklonku období prožívání mezi dvěma vtěleními přichází etapa, ve které si volíme hlavní podmínky, okolnosti a křížovatky budoucí inkarnace. V této etapě je každé duši dáno nahlédnout do tolika minulých inkarnací, z kolika se táhnou nějaké vazby k vyrovnání. A protože toto nastává za pomoci příslušných duchovních hierarchií, je takové poznání zcela objektivní, tedy se děje podle Boží Vůle. Na základě tohoto poznání si sami volíme, co a s kým bude nutné prožít, aby se karma vyrovnávala. Naše sobectví a sebeláska v této volbě není. Volíme si pro další inkarnaci určité situace, i ty obtížné a bolavé. Zda v nich obstojíme nebo uhneme, bude pak jen na nás.

I když jsme si hlavní milníky naší inkarnace sami předurčili, v každém okamžiku se nám naskýtají nové a originální podněty k samostatnému rozhodování. Naší minulostí jsme do jistě míry omezováni, ale každá nová akce záleží výhradně na naší svobodné vůli. Dá se tedy říct, že vše podstatné, do čeho jsme byli postaveni (rodiče, povolání, schopnosti, talent, zdraví či nemoc, chudoba nebo bohatství, doba a národ) jsme si sami vybrali na základě vlastního poznání své minulosti a nutnosti nápravy. I z tohoto pohledu je absurdní, abychom se do toho nyní znovu diletantsky „míchali“ a nabourávali si průběh života, byť jakkoli obtížný, pochybným poznáním něčeho z dávna a pochybnou reakcí na to. Pak je to totiž pouze zvědavá egoistická pohnutka, i kdyby byla sebezpřesvědčivěji prezentována pod jakýmsi ušlechtilým duchovním nátěrem. Tak jako se právnicky uzavřená smlouva znovu neotevírá a nemění, ani

zde nelze zasahovat do toho, k čemu jsme se kdysi sami rozhodli a čím nás nyní provází podle této „smlouvy“ náš Anděl Strážce. Jinak se to dá vyjádřit, že to podstatné nás potkává na základě vyšší vůle a milosti, která nám před zrozením pomohla, abychom si správně zvolili své podmínky, a reagujeme na to svobodně podle svého svědomí. Jak je krásné takto brát svůj život.